

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εὖν ὁρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολυ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνδεκα μηνὸς Ἀπρίλη,
τρέμει τῆς Σταμποῦλ ἡ Πύλη.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐνναχόσα,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετώσα.

Χίλια κ' ὀγδόνητα,
πέφτουν τὰ φόντα.

Στίχοι μετὸ προπᾶνω γιὰ τῆς Πόλις τὸν Σουλτάνο.

Ἡ Σταμποῦλ πολιορκεῖται, Περικλὴ περικλυτέ,
καὶ Νεότουρκοι φρενήρεις,
ἀκατάσχετοι, ξιφήρεις,
προχωροῦν κατακτηταί.

Οἱ Νεότουρκοι κροτοῦν
καὶ τὴν τήρησιν ζητοῦν
τοῦ Συντάγματος σὰν πρῶτα
δίχως μιὰ νὰ λείψῃ γλῶττα.

Τύμπανον παντοῦ κροτεῖ
καὶ συναγεμὸν σημαίνει,
καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ στρατοὶ
καταφθάνουν φρενιασμένοι.

Ἡ Σταμποῦλ πολιορκεῖται,
κ' ὁ λαοφίλης Σουλτάνος,
ὁ καὶ πρῶτος Μουσουλμάνος,
ποῦ κακῶς γηροβοσκεῖται,
λένε τώρα, μπουνταλά,
πῶς δὲν στέκεται καλά.

Νεοτούρκων γαῦρα στίφη
φοβερίζουν τὸν Καλίφη,
κ' ἀλαλάζουν κατ' αὐτοῦ
τόσα σώματα στρατοῦ
πῶς τὸ Σύνταγμα πατεῖ
καὶ τοὺς ὄρκους ἀθετεῖ.

Ἦταν φαίνεται γραμμένο
τώρα 'στὰ γεράματα
νὰ τὸν μάθουν τὸν καυμένο
τόσα νέα πράγματα

Ἦταν φαίνεται γραφτὸ
καὶ τὸ Σύνταγμα νὰ μάθῃ,
καὶ μαρτύρια γι' αὐτὸ
τ' ἀφιλότιμο νὰ πάθῃ.

Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο, Περικλέτο πατριώτη,
νὰ κυττάξῃς τὸν Καλίφη, τὸν ἀπόλυτο δεσπότη,
γὰ ποτίζεται χολαῖς
μὲ Συντάγματος Βουλαῖς,
καὶ νὰ γίνεταί 'μπροστά του καθημερινὴ κουβέντα
γιὰ θεσμοὺς καὶ Παρλαμέντα.

Δὲν μοῦ λές, βρὲ Περικλέτο, τὶ Σουλτάνος εἶναι πλέον,
ἀφοῦ τώρα δὲν 'μπορεῖ
σὰν τὸν πιάσῃ τὸ μπουρὶ
μὲς 'στὸν Βόσπορον νὰ πνίξῃ μὴτε σκύλον ψωραλέον;

Τι Σουλτάνος εἶναι πλέον ἀφοῦ φαίνεται πρὸς ὅλους;
καὶ δὲν ἔχει σὰν κ' ἐκεῖνον τὸν Ἰτζὲτ θαλαμηπόλους;
Πῶς 'μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ
Πατισὰχ χωρὶς χαφιέδες,
καὶ χωρὶς συχνὰ νὰ δίνῃ
γιὰ τὴν χώνευσιν καφφέδες;

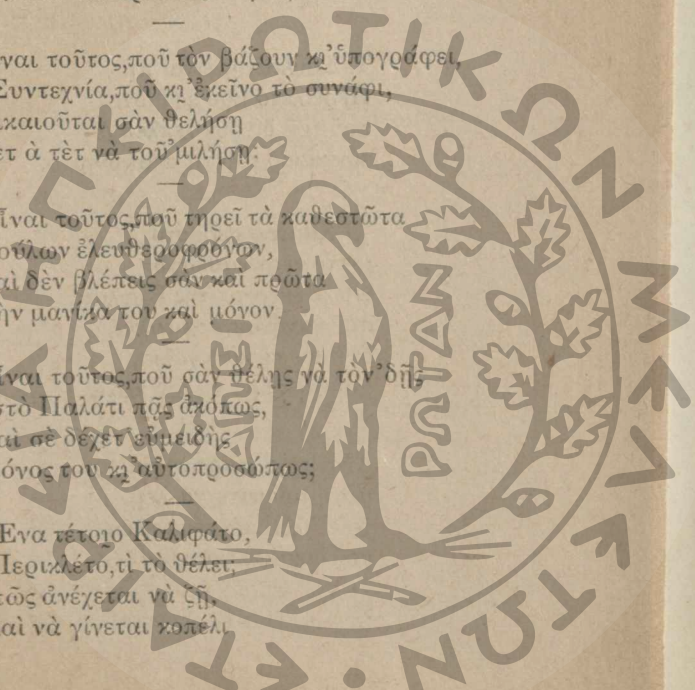
Τι Σουλτάνος εἶναι τοῦτος,
ποῦ τοῦ φέρουν ἀντιρρήσεις,
κ' ὅλος ὁ λαμπρὸς τοῦ πλοῦτος
γίνεται τοῦ κρᾶτους κτήσις;

Τι Σουλτάνος εἶναι τοῦτος, ποῦ τὸν βάλλουν κ' ὑπογράφει,
ποῦ κ' ἐκεῖν' ἡ Συντεχνία, ποῦ κ' ἐκεῖνο τὸ σινάφι,
δικαιοῦνται σὰν θέλῃσιν
τὲτ ἂ τὲτ νὰ τοῦ μιλῇσιν;

Τι Σουλτάνος εἶναι τοῦτος, ποῦ τηρεῖ τὰ καθεστῶτα
δοῦλων ἐλευθεροφρόνων,
καὶ δὲν βλέπεις σὰν καὶ πρῶτα
τὴν μαντίαν του καὶ μόνον;

Τι Σουλτάνος εἶναι τοῦτος, ποῦ σὰν θέλῃς νὰ τὸν δῇς
'στὸ Παλάτι πᾶς ἀποκας,
καὶ σὲ δεχέτ' εὐμείδης
μόνος τοῦ καὶ αὐτοπροσώπως;

Ἐνα τέτοιο Καλιφάτο,
Περικλέτο, τὶ τὸ θέλει;
πῶς ἀνέχεται νὰ ζῇ,
καὶ νὰ γίνεταί κοπέλι;

σέ καθένα Κοιμητάτο,
στὸν Ἐνβέρ, στὸν Νιαζή;

Τι Σουλτάνος εἶναι πλέον, ποῦ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
δὲν ἔμπορεῖ κοντά του νάχη τοὺς δικούς του τοὺς φρουρούς,
μήτε τρεῖς παλιοζαπητέδες, μήτε τρεῖς παλιομπεξήδες,
ἀν ἐκείνους δὲν τοὺς θέλουν οἱ κλεινοὶ Κοιμητατζήδες;

Τι Σουλτάνος εἶναι πιά, ποῦ ἔμπροστὰ σ' αὐτοὺς λουφάζει,
ποῦ σὺν πρώτα δὲν ἔμπορεῖ νὰ σκοτώνη καὶ νὰ σφάζη,
κὶ ὅσους θέλει καὶ δὲν θέλει
σ' ἐξορίας νὰ τοὺς στέλλη;

Τι Σουλτάνος εἶναι τοῦτος, ποῦ χοροπηδοῦν καρσί του
δοῦλοι Συνταγματικοί,
ποῦ δικαίωμα δὲν ἔχει κὶ ἕναν Καφφετζήμπασή του
νὰ τὸν χάσῃ σὲ σακί;

Τι Σουλτάνος εἶναι τοῦτος, Περικλέτο τοῦ Ρωμηοῦ,
ποῦ ἔμπορουν κὶ ἡ Τουρκάλαις τοῦ μεγάλου χαρέμιου
νὰ μουντζώσουν τὰ χαρέμια
καὶ ν' ἀρπάξουν τὰ καλέμια
καὶ νὰ γίνουν Σουφραζέταις;

Κί ἀπὸ τὸ Γιλδίξ νὰ βγαίνουν
καὶ σὲ Λέσχας νὰ πηγαίνουν
καὶ Συλλόγους σὺν ρεμπέταις;

Τι Σουλτάνος εἶναι τοῦτος, Περικλέτο φαταούλα,
ποῦ ἔμπορεῖ καὶ κάθε σκιάβα, ποῦ ἔμπορεῖ καὶ κάθε δοῦλα,
τὸ φούτ-μπώλλ, τὸ λόουν-τέννις, καὶ τὸ σκαίτιγκ-ρίγκ νὰ παίξῃ,
δίχως ὁ σεπτὸς Καλίφης καὶ γι' αὐτὸ νὰ βγάλῃ λέξι;

Τι Σουλτάνος εἶναι πλέον,
ποῦ καθεὶς τὸν ἀγελαίων
κὶ ὅλ' οἱ Συνταγματικοὶ
προπετεῖς χωρὶς αἰδῶ
μὴ τὸν καθαιροῦν ἐδῶ,
μὴ τὸν καθαιροῦν ἐκεῖ;

Τι Σουλτάνος εἶναι τοῦτος, ποῦ τὸν κάνουνε κουρέλι
κὶ οἱ πολιτικοὶ τοῦ δρόμου,
καὶ κανέναν Μουεζίνης στὸ τζαμί δὲν ἀπαγγέλλει
τὸ νομά του μετὰ τρόμου;

Τι Σουλτάνος εἶναι πιά,
Περικλέτο μου κωθῶνι,
ποῦ τοῦ δίνουν λεπλεπιά
τὸν καιρὸ του νὰ σκοτώνῃ;

Ὁ Χαμίτ ὁ σεβαστὸς
μὲ τὸ νέον καθεστῶς
καὶ μ' ἐκείναις τῆς Βουλαῖς,
ποῦ γανόνουνε κεφάλια,
ἔφθασε σὲ κάτ' ἄλλια,
ποῦναι τώρα νὰ τὸν κλαῖς.

Δυστυχής!... παρηγορία
μόνη τοῦμεινε νὰ λήῃ
τοῦ Γιλδίξ τὰ τόσα κλέη,
ποῦ δικαίως ἔγαυρία.

Καὶ ξυπνὸς καὶ σὺν κοιμᾶται
ἄθλους σκέπτεται σπανίους,
καὶ τὴν ἐποχὴ θυμᾶται,
ποῦ σφαξε τοὺς Ἀρμενίους.

Ὁ Χαμίτ ὁ μακελλάρης,
οὐπερ ἄπειρος ἡ χάρις,
ὁ δυνάμενος σὺν σκευῇ τοὺς ἀπίστους νὰ συντρίψῃ,
ὁ Χαμίτ ὁ λατρευτός,
τώρα σκέπτεται κὶ αὐτὸς
πὼς μὲ τρόπο νὰ τὸ στρίψῃ.

Ὁ τοσοῦτους σκυλοπνίξας
καὶ μεγάλας διανοῖξας
στοὺς ἰσχύοντας πληγὰς.

Ὁ τοσοῦτους παγιδεύσας
καὶ τοσοῦτους φυγαδεύσας
θέλει νὰ γενῇ φυγὰς.

Ὁ πλουσίους ἐξορίσας
καὶ τοσαῦτα θησαυρίσας,
τρέμων τώρα τὸν στρατὸν, τὴν βροντὴν τῶν πυροβόλων,
θέλει νάβρῃ τὸν Ἰτζέτ τὸν ἀρχιθαλαμηπόλον.

Ὁ τοσοῦτους προστατεύσας προστασίαν δὲν εὐρίσκει,
καὶ βαρὺ τονίζουσιν μέλος
εἰς τὸ θλιβερόν του τέλος
Καίσαρες καὶ Βασιλίσκοι.

Ὁ τοσαῦτα δῶρα στείλας
πρὸς Αἰλὰς Καϊσάρων φίλας,
σήμερα τὸ γόνυ κλίνων
δέεται θερμῶς ἐκείνων
τὴν πολύτιμον ζωὴν του δωρεὰν νὰ προστατεύσουν
κὶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ φίλου δωρεὰν νὰ μεσιτεύσουν.

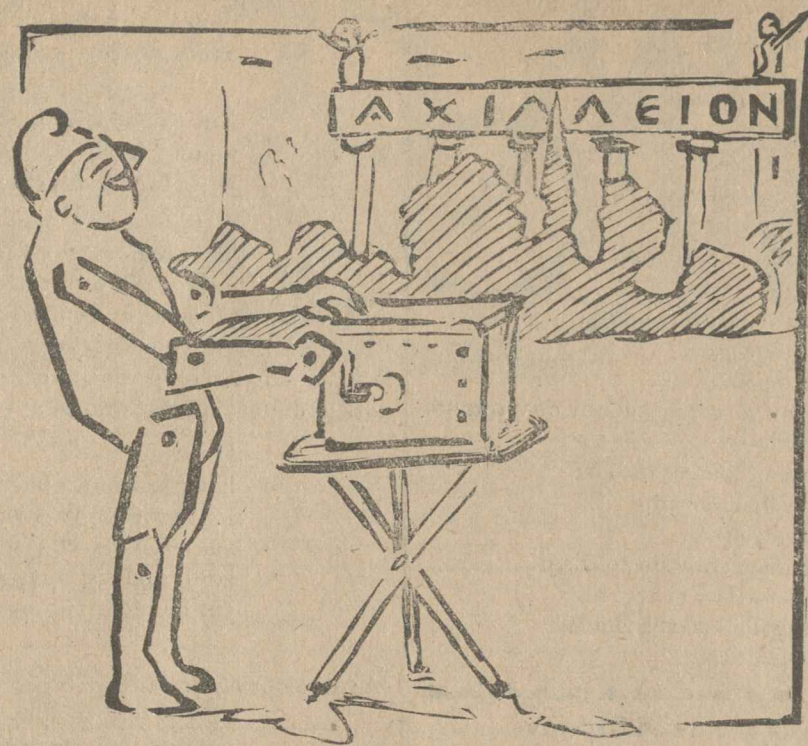
Ὁ χορτάσας ἀπὸ δῶρα
κὶ ἕνα πλήθος δορυφόρων,
κλαίων καὶ σπαράζων τώρα
τὴν ζωὴν του θέλει δῶρον.

Ὁ σοφὸς ὁ διπλωμάτης,
ὁ τρανὸς ἀνοικτομμάτης,
ἔχει χάσει τὰ νερά του,
κὶ ὅλοι λένε: συμφορὰ του.

Ὅταν Πατισὰχ καλῆσαι, Περικλέτο κουτεντέ,
καὶ κανέναν δὲν σὲ βλέπει παρὰ μὲς ἀπὸ μπεργντέ,
ὅταν τὴν Ἀνατολὴν συγκινηῖς καὶ τὴν Εὐρώπην
καὶ Μονάρχης βαπτισθῇς Συνταγματικὸς κατόπιν.

Ὅταν μὴ φορὰ καὶ σὺ
μάθῃς τοὺς θεσμοὺς φαροσί,
καὶ στὸν Θρόνον σου καρσί
ρήτορες γι' αὐτοὺς μιλοῖν,
κὶ ἔλευθέρως στὸ Τσαρσί
τὴν εἰκόνα σου πουλοῖν.

Ὅταν φαίνεσαι συνήθης
βασιλεὺς στὴν πολιτείαν,
ὅταν λὲς πὼς ἀπηνήθης
τὴν πατρίδα δεσποτείαν.

Ὅταν πιά καὶ σὺ γεννῇς
σὺν τοὺς ἄλλους, κακομοίρη,
ὅταν λόγους ἐκφωνῇς
μέσ' ἀπὸ τὸ παραθύρι.

Ὅταν ἀπαξ ἀνεχθῇς μὲς' στὸ κράτος Παρλαμέντα
καὶ γιὰ Σύνταγμα κουβέντα,
ὅταν κἀνης σὺν τοὺς ἄλλους γιὰ Βουλαῖς πὼς συγκινεῖσαι,
τότε κραταῖς Καλίφης, τότε Πατισὰχ δὲν εἶσαι.

Τότε παύεις πιά, Σγαρίλο,
νάσαι τοῦ ντουινὰ καμάρι,
νάχῃς ἑαδελφο τὸν ἥλιο
κὶ ἄδελφό σου τὸ φεγγάρι.

Τότε σὲ κλωτσᾷ κὶ ὁ μουῖλος,
τότ' αἰχμάλωτος καὶ δοῦλος
Κοιμητᾶτων καταντᾷς,
κὶ εἶναι μουσαφίρ — ὄντας
γιὰ τὸ πλήθος τὸ κοινὸ
τὸ Παλάτι τὸ κλεινόν.

Τότε χάνεις καὶ τὴν αἴγλην καὶ τὴν δύναμιν τὴν σὴν,
τότε μὲ ζουρλομανδύαν
ξεφωνίζεις κατ' ἰδίαν:
φτοῦ κὶ ἄλ' ἀμπελαβερσίιν.

Πλὴν ἐμεῖς, βρε Περικλέτο, τί καλὰ ποῦ τὴν περὶ νᾶμε
μ' ὅλη τὴν Ρωμῶν τὴν ψώρα...
μήτε ψύλλος θέλω νάμαι
στοῦ Χαμίτ τὸν κόρφο τώρα.

Μήτε πάει στὸ χαρέμι,
Περικλέτο μου βερέμη,
καὶ σ' ἐκεῖνο πιά δὲν βρίσκει
μήτ' εὐνούχους κὶ Ὀδαλίσκη
τῆς χολαῖς του νὰ γλυκάνῃ...
κὶ ἂν τὴν βρῇ τί νὰ τὴν κἀνῃ;

Εἰς τὸν κόσμον ὅλα γοῖφοι...
κλάψε κλάψε τὸν Καλίφη.

Ἀς τὸν κλαῖη κάθε Μοῦσα
μ' ἕνα θλιβερό τροπάρι,
κὶ ἄς ἐλθῇ κὶ ἡ Ναυκρατοῦσα
κἀν ἡ Δόξα νὰ τὸν πάρῃ.

Ἡ Σταμποῦλ πολιορκεῖται... τύμπανα καὶ πυροβόλα
ἔμπρὸς στὰ τεῖχη τῆς κροτοῦν,
καὶ τὴν τήρησιν ζητοῦν
τοῦ Συντάγματος κἀν ὅλα.

Νέοι λόγοι φλογεροὶ
πρὸς τὸ πλήθος ἀναγγέλλουν
πὼς τὸ Σύνταγμα τὸ θέλουν
σύμφωνον μὲ τὸ Σερί.

Τοῦτο θέλουν καὶ χαρέμια
κὶ Ὀυλεμάδες μὲ καλέμια,
τοῦτο θέλει κὶ ὁ Καλίφης,
πνευματώδεις καὶ κουτοὶ,
κάθε Μπέης, καὶ ἑορίφης,
Κοιμητᾶτα καὶ Στρατοί.

Σύνταγμα καὶ Σεριά... πὼς καὶ σὺ τὸ κρίνεις, βλάκα,
μὲς' ἀπὸ τὸ πατατόμα;
Μὲν αὐτὸ τὸ γέγονός
πλὴν ἀκόμη κατενός
τὸ μαλὸ δὲν τὸ χωρὶς
πὼς τὸ Σύνταγμα ἔμπορεῖ
σύμφωνον νὰ προχωρῇ
μὲ τὴν Τουρκίαν τὸ Σερί.

Τὸ Σερί Βουλὴν δὲν θέλει, μήτ' ἐλευθερίαν γλώσσης,
μήτε τύπον, μήτε γνώμας, καὶ λαοὺ διαδηλώσεις.
Τὸ Σερί ζητεῖ, τζουτζέ,
βουβαμάσα, φρετζέ,
τὸ Σερί ποῦ λὲς ἀχμάνη,
θέλει τεμενὰ, γασμάκι,
καὶ καφάσια καὶ χαρέμι
καὶ Κισλάραγα νὰ τρέμῃ.

Τὸ Σερὶ ζητεῖ Βεζύρη καὶ Ντοβλέτι, ποῦ νὰ σκύβουν
 ὅτ' ὁ Γιλδίς χωρὶς μιλή, καὶ τὴν μούρη τὴν νὰ τρέβουν
 ὅτ' οὗ Σουλτάνου τὰ χαλὰ.

Τὸ Σερὶ ζητεῖ Σουλτάνους
 σὰν τοὺς περασμένους, γάγε, καὶ ἡ δικαιοσύνη γὰναι
 μόνο γὰ τοὺς Μουσουλμάνους.

Τὸ Σερί, βρὲ κοκκαλιάρη, θέλει σοῦζα τὸν ραγιά,
 τὸ Σερί τοὺς ἄλλοφύλους τοὺς νομίζει παληοσκύλους,
 καὶ ἐπιτρέπει ὅτ' οὗς πιστοὺς τὸν νὰ τοὺς σφάζουν σὰν τραγιά.

Τοιγαροῦν γι' αὐτὰ δικαίως τόσος κόσμος ἀπορεῖ,
 καὶ γι' αὐτὰ δὲν θὰ ἔμπορέση τὸ μαλὸ μου νὰ χωρέση
 πῶς τὸ Σύνταγμα τὸ θέλουν σύμφωνον μὲ τὸ Σερί.

Ταῦτα, φίλε μου, καὶ μένει κεχηγῶς πρὸ τῆς Βουλῆς
 ὁ πιστός σου Φασουλῆς.

Ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν ὅτ' οὗ Κᾶϊζερ τῶν Γερμανῶν.

Ἄβε, Τσέζαρ... Καῖσαρ χαῖρε,
 ὅτ' οὗς Ρωμηοὺς ἐλπίδας φέρε.
 Ἀντισμένοι ψάλλουν τόποι
 μὲ λαγοῦτᾶ, μὲ βρολιά,
 καὶ γὰ σένα διεκόπη
 τῆς Βουλῆς μας ἡ δουλειά.

Χαῖρε, Καῖσαρ Γερμανέ,
 πρῶτε τῶν κλειῶν κλεινέ,
 Σείριε καὶ Ἀυγερινέ.

Πάλι καλῶς ὤρισες
 ὅτ' οὗ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον...
 τώρα πᾶ τὸ γνῶρις
 τὸ χαρτοβασίλειον.

Τώρα τῶμαθες καλὰ
 τῆς γῆς ὅλης τὸ καμάρι,
 ξέρεις τί καπνὸ φουμάρει
 καὶ πῶς ρέβει γὰ ψιλὰ.

Ξέρεις πλέον, Ἱμπεράτορ,
 πῶς καθέννας μας προπάτωρ
 χαῖρει βλέπων ἀπογόνους
 σὰν καὶ τούτους τοὺς συγχρόνους.

Καὶ τῆς γῆς μας ρόδα δρέπεις
 καὶ παιᾶνας ἀνακρούεις,
 καὶ τὴν προθυμίαν βλέπεις
 καὶ τὸν Κόντε μας ἀκούεις.

Φαίνεται καὶ σὺ τὸν Τζῶρτζη πῶς πολὺ τὸν ἐκτιμᾷς
 καὶ τοῦ κάνεις καὶ τραπέζια καὶ τὸν πέρνεις σ' ἐκδρομάς.
 Ἔχεις δὲ καὶ σὺ, φίλε Καῖσαρ... δὲν εὐρίσκεται καγεῖς
 ὁμοίος τοῦ Κυβερνήτης...
 εἶναι γὰ παρ' οὐσιάσεις καὶ γὰ τρόπους εὐγενεῖς
 πρωτομάστορης, τεχνίτης.

Ξέρει πάντα γὰ μιλή
 μὲ κομπότητα σπανίαν...
 πνεῦμα, δεξιότης, χάρις.

Καὶ φοβοῦμεθα πολὺ
 μήπως εἰς τὴν Γερμανίαν
 καγκελάριον τὸν πάρης.

Τίμα, Καῖσαρ, τὸν Τζῶρτζη, ποῦναι σὸ ῥάτσα, τζάκι,
 μὰ δὲν εἶχε ροιζικὸ καὶ γεννήθηκ' ἐδῶ πέρα
 γὰ νὰ σκάνη κάθε μέρα,
 καὶ ὅπως καὶ τοῦ Προμηθέως νὰ τοῦ τρῶνε τὸ σηκότι
 πότε μὲ θυμοὺς ἐμπόρων, πότε μὲ τὸν Παπαφώτη.

Εἶθε, Καῖσαρ, εὐμενῆς
 χάριν τούτου νὰ φανῆς,
 καὶ φιλέλλην νὰ γενῆς
 καθὸ πρῶτος συγγενῆς
 τῆς Ἑλλάδος τῆς κλεινῆς.

Ἀναπαύσου δίχως σπάθην, δίχως θώρακα καὶ κράνος...
 εἰς τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου
 καὶ τοῦ φλέγοντος ἡλίου
 ὁ καθέννας εἶναι, Καῖσαρ, Ζεππελὶν ἀεροπλάνος.

Πῶς γι' αὐτὸν τὸν Ζεππελὶν κάνετε καὶ σεῖς ἀντάρα;
 ἐδῶ πέρα Ζεππελὶν εἶναι πέντε ὅτ' οὗ πεντάρα.
 Ὅλα μας τᾶεροπλάνα πάντα θρίαμβος τὰ στέφει...
 μὴ ζητήσης ἐπὶ γῆς
 τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς εὐπραγεῖς,
 ζήτησέ τους εἰς τὰ νέφη.

Χαῖρε, μέγαλε Καῖσαρ μαζί μὲ τὴν Αὐγούστα,
 καὶ συμμορφώσου τώρα μὲ τὰ δικά μας γούστα.
 Ἐδῶ, ποῦ Τελωνεῖων μᾶς ἐκθαμβόνουν κλέα,
 δὲν θᾶβρης ἓνα μόνον ὀπλίτην Ἀχιλλέα.

Μὰ πλήθος Ἀχιλλεῖς
 θᾶβρης σὲ καφφενέδες
 νωθροὺς καὶ νωχελεῖς
 ὡς εἶδος κουγενέδες.

Μὲ βρεσέδια μόνο
 γεμίζουνε κατὰστιχα,
 καὶ μυῖγαις δίχως πόνο
 σκοτώνουνε μὲ λάστιχα.

Ἀμείρινοι γυροῦμε
 μέσα σὲ Σπιανάδες
 ψομὶ ζητώντας χάσιμα.

Καὶ τὸν καιρὸ περνοῦμε
 πότε μὲ πατινάδες,
 πότε μὲ πατινάρισμα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νέον Ἡμερολόγιον τὸ Κυθηραϊκόν,
 ποικίλον, ὠραιότατον, καὶ καλλιτεχνικόν.
 Ἐξέδωκεν εἰς Κύθηρα Διονύσιος Ἀλβανάκης,
 ἀνὴρ οἰστηλατοῦμενος πρὸς τὰ καλὰ συγγράμματα.